

De drukte in

De eerste zondag van het jaar ... Koopjesdag vandaag. Ik heb niks speciaal nodig, maar omdat ik niets te doen had vandaag, besloot ik er een dagje Antwerpen van te maken en een gedeeltelijk onbekend traject aan te doen. Even de Keyserlei en Meir bezoeken en via de Groenplaats terug naar het station via de metro.

Olly Bolly was 's morgens supergoed geluimd en vloog weer in haar tuig! "Jaaa, Olly, right! We're going to the bus!" Mevrouw houdt even in bij het vertrek en meteen is duidelijk waarom. Het had hier weer flink gesneeuwd en het was op sommige stukken spekglad! Olly liep op een lekker tempo door naar de bushalte en tikte er tegen met haar neus! Zo weet ik meteen waar de paal staat en kan ik ze aan de voet naast mij zetten. Dat laatste doet ze de laatste jaren automatisch. De bus komt gelukkig niet al te laat aan. Olly zoekt de deur, stapt in na mijn commando en zoekt meteen een zitplaats op, net achter de chauffeur. Mijn kleine meid is daar vlot te parkeren zonder dat ze wegschuift.

We arriveren netjes op tijd in station Noorderkempen. De buschauffeur heeft nog een kwartiertje tijd en zet mij en Olly af aan een stukje groen zodat Olly hier nog gauw kan plassen, want in Antwerpen zal het lastiger worden ... De trein komt net aan en de buschauffeur zet me ook nog snel in 1ste klasse en roept de conducteur er ook even bij, zodat ik die laatste om begeleiding kan vragen voor in Antwerpen-Centraal. Alles verliep vlekkeloos en mevrouw Olliebol liep vlijtig de trapjes op, en zocht net na de deur een plekje uit. Ik doe mevrouws' beugel uit zodat ze nog even kan rusten!

Na een kwartiertje komen we aan in de tunnel van Antwerpen-Centraal. Ik ken het hier vrij aardig maar voor de zekerheid vraag ik toch steeds begeleiding. De begeleider bracht me naar de lift, maar niet hij maar Olly had die eerst gevonden hoor! Olly komt echt supergraag in dit station; des te drukker en moeilijker, des te leuker ze het vindt. We werden afgezet aan een glad stuk van de Keyserlei.

Olly herkent het hier; we komen hier gemiddeld 1x/maand. We zijn dan ook snel aan onze eerste tussenstop; de MC Donalds. Het gutst van het volk binnen, maar Olly zet me zonder verpinken af bij de kortste rij aan de kassa. Bij toeval kon ik trouwens voorkruipen want een slechtziende vriendin van me stond vooraan! Jep, Manou was op weg naar huis, naar haar trouwe geleidehond Django! Toeval bestaat niet, toch?! Mijn bestelling liet trouwens even op zich wachten, en dus zocht ik al maar

een tafeltje uit. Nou, niet ik, maar Olly! Ze is helemaal gek op zoekopdrachten, en vond dan ook de volgens mij enige nog vrije tafel.

Nadat de innerlijke mens versterkt was, ging ik maar eens op stap. Het eerste deel was nog bekend terrein maar daarna werd het toch wel wat spannend. Maar altijd rechtdoor lopen kan niet zo moeilijk zijn, toch?! Bij elke pas vooruit leek het wel alsof er een hele zwerm mensen bij kwam op de Meir. Wat een drukte van jewelste! Dit is werken geblazen voor mijn viervoertertje, mijn raketje. Maar Olly laat zich niet doen, en loodst me geweldig goed doorheen de mensenmassa. Geen voorkruippogingen, en ik raak helemaal niks aan, zelfs geen tak of zak! Ik geniet hier met volle teugen! Je merkt wel dat Olly hierin al meer een doorwinterde hond is geworden. Geen gekke bokkesprongetjes, gewoon gaan met die banaan. Ze let ook erg op de sneeuw, en probeert me op de minst gladde stukken te laten lopen. Gedurende een seconde denk ik weer aan mijn stoklooperperiode; dit zou ik vroeger nooit gedurfd hebben!

Het loopt echt heerlijk en voor ik het goed en wel beseft, hoor ik een tram voorbij sjeezen. We hadden ongeveer 20 minuten gelopen en dat kan kloppen met mijn schatting dat ik dan aan de Groenplaats zou moeten zijn. Deze plek ken ik nog wel want ik nam hier in mijn studieperiode geregeld de tram, metro en bus. Maar ik was wel mijn oriëntatie voor een stuk kwijt. Waar was alweer die metro-ingang? Ik doe Olly maar even stoppen en luister naar het verkeer. Nee, ik weet het écht niet! En ik hoor ook even geen mensen! Nou dan maar doorlopen! Olly draaide meteen naar rechts ipv vooruit te lopen, dus we zitten in een zijstraat. Nee, die moet ik niet hebben dus steek maar over Olly! Ik vraag haar de metro te vinden; Olly is hier ooit nog maar 1x geweest een jaar of 3 geleden. Olly zoekt duidelijk wel, maar blokkeert me aan een rooster. Ik beloon haar hiervoor maar moet toch echt de metro hebben. Even proberen of ze misschien de trappen vindt? Ja, hoor, ineens heeft ze het door en wist ze waar ze zijn moest! Ze stooft enkele meters vooruit en blokkeert me voor de eerste trede bij de leuning bovenaan. Ik prijs haar de hemel in!

Nu echter was ik zo blij en enthousiast dat ik vergat hoe glad het alweer is ... Ik ging 1 trede naar beneden en gleed uit ... Net niet viel ik naar beneden, maar ik had gelukkig ook nog een snel reactievermogen gehad om de leiband en beugel los te laten. Even terug goed rechtop gekrabbeld en Olly's leiband en beugel zoeken; gelukkig was mevrouw blijven staan. Een jonge kerel had dit zien gebeuren en bood spontaan zijn hulp aan. Wat goed! Ik kon zelf heel rustig trede per trede naar beneden gaan terwijl de beste man de juiste metrotrap voor me uitzocht.

Hij loodste ons naar de trap en was meteen weg. Maar Olly draaide hier vrijwel meteen om: een roltrap! Nee, die mogen we niet nemen want daar kunnen de nageltjes/haartjes van de hond tussen geraken ... Olly vond hier gelukkig zelf snel de juiste vaste trap naar beneden, yes!

Na onze middagfitness, komen we beneden aan. Olly zocht een zitplaats uit waar ik even tot rust kom. Ik sprak hier een dame met kind aan die me wel op de juiste metro zou zetten. En zo geschiedde het ook.

Olly loodste me naar de dichtstbijzijnde open deur toen de metro stilstond, en bleef rechtstaan. Het was pokkedruk, en ik vond geen paal om me aan vast te houden, dus dit zou 'm niet worden. Ik heb een zeer slecht evenwicht en vroeg dan maar luidop of ik nog ergens kon plaatsnemen. Gelukkig zijn er hulpvaardige mensen en kon ik niet veel later gaan zitten.

Toen we uit de metro kwamen, was Olly even haar kluts kwijt. Ik vroeg haar te zoeken naar de trap, maar ze gaf een zitplaats aan. Daarna liep ze door maar plots minderde ze haar tempo en draaide ze terug, waarschijnlijk omdat het de foute kant was. Ze probeerde nog even of ik geen ticket nodig had misschien, maar neenee, dat was echt niet nodig! Plots zag ze de trap die ik zocht ... En ging haar tempo de hoogte in, YES!!! Ik was echt apetrots op haar, wat een geleidewerk!

Vanaf toen wist ze haar weg en leidde ze me via allerlei trappen en een ondergrondse parking naar de buitenkant van het station. Ik wilde aanvankelijk een lift nemen om naar boven te gaan, maar toen ik hier in stond, bleek die te blokkeren: "de deuren worden gesloten", bleef ie maar herhalen ... Dan maar de trapjes genomen!

Olly stormde binnen in het station en gaf vol overgave het loket aan waar de minste mensen stonden. Hoe ze haar dat geleerd hebben, weet ik niet, maar meesterlijk vind ik het wel! Jammer voor mij bleek dat het internationaal loket te zijn waar net een hele uitleg werd gegeven aan een koppel. En ik ben een braaf mieke dat wacht op haar beurt dus weg was mijn treintje toen uiteindelijk de stationsbegeleider kwam opdagen. Ach, niet erg, dan neem ik wel een bus op de Rooseveltplaats! Dezelfde begeleider als daarstraks zette me op hetzelfde punt in de Keyserlei weer af.

Ik loop aan de linkerkant, dus ik moest me nu volop concentreren om de juiste zijstraat te vinden, die zich aan de rechterkant bevindt. Olly is

extreem links georiënteerd dus al snel vroeg ik haar even om de stoep rechts aan te geven. Maar met alle obstakels en sneeuwgladheid, lopen we verder en verder door. Totdat mevrouw toch ineens naar rechts draait en oversteekt. Ik ben hierdoor wel mijn oriëntatie kwijt en weet niet zeker of we wel de goede zijstraat hebben voor de Rooseveltplaats. Ik hoor plots voor mij nogal veel auto's voorbijrijden en bedenk me dat ik dan een straat te ver ben gelopen. Niet erg, dan moet ik gewoon dadelijk de Rooseveltplaats oversteken. Dat is wel een gigadrukke plaats, maar goed, ik heb Olly en die zet me af aan het juiste perron en zorgt er voor dat ik niet de straat oversteek als er toch nog een auto of fiets moest aankomen! En zo geschiedde ook! Mevrouw dropte me op het juiste busperron, wat een topper!!!

Voor ons lopen duifjes, op zoek naar eten. Olly kijkt hier niet naar om, in tegenstelling tot de eerste maanden toen ik haar had. Oh wat was dat toen zo boeiend, en als labrador met jachtinstinct moet je hier toch achteraan gaan, nietwaar?! Gelukkig is ze al wat jaartjes ouder en wijzer en haalt ze in principe zulke dingen niet meer in haar hoofd hoewel het wel een hond blijft natuurlijk :)! We moesten nog een kwartiertje wachten en konden dan weer instappen in een lekker warme bus! Het was weerom erg druk, en dus bood ik spontaan zitplaatsen aan. We zitten op een vierzitsbank en alle plaatsen worden ingenomen; Olly ligt tussen ons in en alle mensen hebben nog voldoende ruimte. Wat een gemak, zo'n klein en compact hondje!

Ik besloot nog niet meteen naar huis te reizen, want ik had inmiddels van al dat wandelen en reizen wel zin gekregen in een soepje. In Vosselaar schrikken Olly en ik wakker. Een man met een Duitse herder stapt op. De hond blaft en piept en wil duidelijk naar Olly komen. Olly negeert de hond volkomen en krijgt hierdoor massa's aaitjes van mij. De andere hond wordt almaar vervelender en wanneer we beiden in Turnhout aan de Warande uitstappen, moet de man duidelijk moeite doen om zijn hond onder controle te krijgen. Olly en ik stappen verder; Olly gunt de herder geen blik en krijgt even verderop van mij een snoepje!

We zitten weer in de stad, maar hier is gelukkig meer groen dan in Antwerpen. Ik besluit Olly meteen te laten plassen zodat ze met een lege blaas weer op stap kan. Mevrouw is erg blij en ik laat haar na het plassen nog een minuut of 10 snuffelen; ze heeft immers al zo lang voor me gewerkt! We besluiten daarna door te lopen naar de markt.

Intussen is men daar de ijspiste aan het afbreken en het krioelt er van obstakels. Tel daarbij de sneeuw en mensenmassa en je krijgt weer een

lekker werkterrein voor Olly Petrolly. Ik vraag haar om een taverne te zoeken waar ik wel eens meer kom. Mevrouw is meteen superenthousiast en geeft met haar snuit voorzichtig de deur aan om dan snel naar achter te springen. Als de deur van binnen uit opengaat, tikt de deur tegen Olly's neus en dat is een zware correctie voor haar, vandaar haar voorzichtigheid. Niet erg, ik ken Olly hierin en ze doet het gezwind maar toch keurig.

Ook hier was het weer op de koppen lopen. Olly loopt ver door terwijl ik langs alle kanten lawaai hoor. Ik hoop dat ze nog een vrij plekje vindt. En inderdaad, net voor de toog stopt ze en legt ze haar neus op een stoel. "Hier mag je zitten, baasje!" Ik kan Olly hier jammer genoeg moeilijk parkeren, dus ze zal in 't gangpad moeten liggen. Gelukkig is het daar voldoende breed en kan iedereen inclusief een rolstoelgebruiker nog vlot passeren.

Olly is duidelijk moe, maar net zoals een klein kind dat moe is, wil ze zich niet geven en blijft ze gedurende meer dan een uur bijna onverstoord en alert rechtop zitten. Olly heeft nl. de gewoonte, al vanaf dat ze bij mij is, om steeds plaats te maken voor iedereen die wil passeren. Hierdoor staat ze steeds op als ze ligt. Vandaar dat ze maar gaat zitten zodat ze minder plaats maakt, haha. Ik voel me wel wat vervelend dat ik haar nergens kan leggen, maar onder de tafel en aan de andere kant naast mij of achter mij gaat het echt niet. Gelukkig is ze de lieveling van het personeel want ze krijgt zelfs voor mij nog een bak water toebedeeld, en mevrouw valt niemand lastig en zit sowieso voor niemand in de weg dus laat ik ze maar doen. Net na het betalen, brengt Olly me nog naar het toilet en kunnen we daarna weer doorlopen naar de Warande.

Olly geeft weer eens een zitplaats aan want ik moest nog een kwartiertje op de bus wachten. Ik werd door omstaanders verwittigd van de komst van mijn bus, en jippie, we rijden nu naar huis. Olly wist hoe laat het was want toen we uitstapten, en ik meldde dat ze haar eten zou gaan krijgen, stormde ze direct richting "home". Eerst hier thuis nog wat apporteer- en knuffelspelletjes en appèloefeningen gedaan, en daarna was het "etenstijd"! Mevrouw genoot met volle teugen van haar maaltijd!

Nadien mocht ze uitbuiken en vooral rusten! Maar, Olly is niet altijd snel voldaan, en dus kwam ze na ruim 2u soezen achter mij zitten: "Baasje, gaan we nog wat doen ofzo???" Ik negeer het compleet, nog steeds na al die jaren. Mevrouw blijft hier een minuutje of 10 "werk vragen" achter mij, en besluit dan maar terug naar haar zitzak te trekken. Een halfuurtje later heb ik ook wel weer zin om terug in de startblokken te schieten en

het alweer verse sneeuwtapijt te gaan verkennen. Even twijfel ik nog of ik geen aangeliend tripje kan doen zodat ze niet hoeft te werken, maar met de gladheid, sneeuw en weggeveegde straten en paden in gedachten, besluit ik toch maar wijselijk Olly's tuig van de kapstok te halen. Echter heb ik ditmaal wel en rustiger traject voorzien. Laveren door rustige straten en wijken en ook voorbij een rusthuis. Daarom noem ik het ook "de rusthustrip" als ik hier met Olly loop. Mevrouw had er heel veel zin in en stooft flink door in het witte poeder. Het werken ging subliem, geen foutjes te bespeuren. Even dacht ik dat ze de mist zou ingaan, want ze had iets gehoord en maakte zich vervolgens groot. Ze liep wel door maar was toch voorzichtig. Ik hoorde een seconde of 10 later wat kids spelen op het pleintje, dus het was niet erg. Olly liep daarna ook weer gewoon door, net alsof er niks gebeurd was. Nee, trekken, blaffen of wegtrekken doet ze dan niet, maar ze waarschuwt me op haar manier wel dat er iets is.

We komen na een dik uur weer thuis aan. Daar worden het tuig, de leiband en de halsband aan de kapstok gehangen, en mag Olly beschikken over haar zitzak en mandjes. Dromen over wat ze vandaag beleefd heeft! Net voor het slapengaan wordt ze nog eens uitgelaten in mijn hondentoilet hier thuis en volgt een laatste plasje alvorens we beiden de nacht ingaan. En mevrouw mag zeker dromen want morgen volgt er weer een heerlijke bostrip om de inspanningen van deze zware dag weg te rennen ...

Hopelijk hebben jullie een idee gekregen van een voor ons doorsnee dag.

Veel groeten
Kim & Olly